

faktisk Feiltagelse. Skifteretten erkjendte rigtig, efter min Mening, men Høiesterets Mening maa vi jo rette os efter.)

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem turde gaa for vidt i sine Afbrydelse.

Bille: Ja, det viser bedst, i hvilken Grad det ærede Medlem endnu fremdeles er en lidenskabelig Sagsfører for den ene Part, at han ikke er istand til at sige sig efter almindelige parlamentariske Regler, som byde at lade En tale ad Gangen. Han støttede sin Fordring paa Erstatning til de Paagjældende væsentligt derpaa, at Skifteforvalteren har baaret sig forkert ad, og at der findes en almindelig Regel om, at naar en Skifteforvalter bærer sig forkert ad, skal Staten eventuelt bære Følgerne af den Uret, der er tilføjet de Paagjældende. Hvem er da det da, der har lidt Uret ved Skifteforvalterens Afgjørelse? Er det Ole Madsen Jensen og hans Arvinger? Nei, det maa vel være hans Moder, der har faaet Gaarden tilkjendt senere. Thi har Høiesteretsdommeren Ret, har Skifteforvalteren Uret, og har Skifteforvalteren Ret, har Høiesteretsdommeren Uret. Den, der skulde have Erstatning, hvis Skifteforvalteren har handlet forkert, er ikke Ole Madsen Jensens Arvinger, men hans Moder, der i saa lang Tid har været holdt ude af Besiddelsen af sin Gaard. Maaſke kan det dog være, at der paa dette Punkt er en eller anden Omstændighed ved Sagen, som kan kaste et andet Lys over den. Vi have aldrig faaet nogen klar samlet Fremstilling af denne, saa at man virkelig kan danne sig en Forestilling om den. Man maa med en Yngte arbejde sig igjennem det, som det ærede Medlem har sagt, for nogenlunde at komme til Rundskab om, hvorledes det hænger sammen. Det kan jeg sige, at dersom det ærede Medlem skulde bringe noget nyt Forslag frem om Erstatning af Kapital eller Renter, saa maa, hvad enten han gjør det som Nødt mod Arvingerne, hvis Sagsfører han har været, eller han gjør det, fordi han ikke vil anses for en „usæl“ Representant, som han udtrykte sig, for sin Befolkning i Svendborg Amts 7de Valgkreds, efter alt hvad der ligger for og efter den Erklæring, som gjentagne Gange er kommen fra den ærede Justitsminister, ialtsald vi, der ikke staa paa Partens Standpunkt eller tillægge det ærede Medlems Forklaringer i denne Sag almen Syldighed, være de bestemteste Modstandere af en saadan Bevilling, og jeg tror, at det ærede Medlem vilde handle klogere mod sine Vælgere, mod Arvingerne, mod sig selv, men navnlig mod dette Thing, ved nu omsider at lade denne Sag hvile.

Steenstrup: Det havde været mig hjært, om det ærede Medlem havde sagt mig et eneste Ord, som jeg ikke vidste iforveien. At det ærede

Medlem er i Opposition mod enhverformelt Sag, der her i Thinget har nogenformelt Ansøg af at faare en eller anden høitstaende Autoritet her i Danmark, var mig klart iforveien. Naar det ærede Medlem ankede over mine Afbrydelse, skal jeg sige det ærede Medlem, at jeg nu har siddet foran ham i 15 Aar, og jeg tror, at det høie Thing vil give mig Ret i, at den, som her i Salen mest afbryder, er det ærede Medlem for Njøbenhavns 5te Valgkreds. Han har en meget god Dvælle i det. Det ærede Medlem staar op og forlanger af mig, at jeg skal gjøre Noget, som den høitærede Minister har erklæret var ham en Umulighed, og hvorom Høiesteret offentlig har udtalt gennem sine Advokater og sin Justitiarius, at denne Sag er faare vidtløftig; selve Dommens Affattelse varede i flere Dage. Desuagtet forlanger han af mig, at jeg skal komme med en Fremstilling i en Studs, der skulde tilfredsstille ham. Sagen har været fremme 3 Gange. Første Gang havde jeg ikke Ordet, anden Gang var Sagen for Kl. 12 om Natten og varede kun 1 Time, og nu for 3die Gang idag, efterat Ministeren har givet Anledning til at tro, at han vilde fremlægge en faktisk Fremstilling af Sagen. Jeg skulde altsaa kunne gjøre Underværter, som Høiesteretsadvokaterne have erklæret være en Umulighed for dem, efterat have haft Sagen under Behandling i Aaringer. Det er store Fordringer, det ærede Medlem stiller til mig, og jeg kan forresten komme med en hvilkenformelt Fremstilling, jeg vil, jeg kan da paa Forhaand sige, at naar den kommer fra mig, er den uklar for det ærede Medlem, om det saa hundrede Gange var klart for alle Andre. Saaledes har det været fra den første Dag, jeg kom her i Salen, men jeg bryder mig aldrig en Smule om det ærede Medlems Dom. (Nimeft ad: Heller ikke om andre Domme?). So, det kan nok være. Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg gav en faktisk urigtig Fremstilling af Sagen, at den ikke var klar, men hans faktiske Fremstilling viser netop, at han ansvører det Omvendte med Henhyn til Underretsdommen og Høiesteretsdommen af det, som er det Rigtige, og det har jeg da ikke. Han fremkom der med en Berregning: Naar den skulde have Erstatning og den have Erstatning osv. Det er forkert. Det skal jeg ikke komme ind paa. Men naar det ærede Medlem — og det er nu egentlig mærkeligt, at det netop er det juridiske Medlem, der taler — ikke kan forstaa, hvad der ligger trykt for, er jeg ikke Skyld derti. Det kunde jeg have sagt igaar, at det ærede Medlem vilde staa op idag; det var mig allerede klart igaar. Denne Sag maa jeg være saa uvogen jeg være vil, saa er det ærede Medlem sandelig ikke mægtig at tage denne Sag. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem i alle de faktiske Urigtigheder, han er kommet med; den eneste Ting, der ved dem have væsentlig Betydning, er at kritiserer mig. Det skal jeg lade ligge,